

105037

Meyer arbeidet utrettelig med sin skrivmaskin og sine intriger. Arbeiderbladet ble oversvømmet av artikler, hvorav bare enkelte unntagelser ble brukt. Til styret for Oslo Arbeiderparti, til centralstyret i partiet og delvis til sekretariatet sendte han det ene forslag etter det andre, forslag så kortsynte at han sjøl ofte trakk det ene tilbake til fordel for et nytt, endog før det var blitt tid til å se på det første.

Da Quislingryktene begyndte å gå høyt i august måned og hele det norske folket samlet seg mot et nazistyre, presset Håkon Meyer på Arbeiderbladet for å få inn et åpent brev til Quisling, der Meyer med appell til Quislings fedrelandssinn bönnfalt ham om å gi avkall på den makt tyskerne ville gi ham.

De samme tendenser skapte også en 85-mannsgruppe i fagorganisasjonén, som ville samordne fagorganisasjonen med den tyske makt. Utpå høsten søkte disse krefter kontakt med Quisling og deres linje - på tvers av partiets og fagorganisasjonens politikk - var at det skulle skapes et styre ved et kompromiss mellom Quisling og arbeiderbevegelsen. Men disse krefter manglet ikke bare arbeiderbevegelsens støtte, de ble også avvist av Quisling. I en direkte konference, der Quisling og Hagelin m. fl. møtte Håkon Meyer, Halvard Olsen, Sverre Krogh, Erling Olsen, Tangen (?) m.f.) hevdet Quisling at styrespørsmålet var et NS-spørsmål og de som ville være med og dröfte det måtte melde seg inn i NS. Derimot var de villige til med fagorganisasjonens folk å dröfte organisasjonens tilpassing til et NS-styre.

Meyer ble atskillig fornærmet over denne avvisning fra Quisling. Han ville nå gå til tyskerne. Men tyskerne ville ikke dröfte politikk med fagorganisasjonen. Meyer hadde allerede avskrevet hele partiet, men nå kunne det igjen brukes. Det skulle gå til tyskerne, påberope seg sin styrke i det norske folket og forlange av tyskerne at de stilte krav til NS om å treffe en ordning med arbeiderbevegelsen.

En må her huske at hele denne virksomheten fra Meyer, Halvard Olsen m. f. fant sted i en tid da hele vår politikk gikk ut på å få tyskerne til å forståat det sto et samlet folk mot et Quislingstyre. Aksjonen mot Meyer og de andre var da også fullmodén den 25. september. Men da var det for sent.

.....

Håkon Meyer må settes på listen over de desiderte forrädere mot landet og bevegelsen. Så lenge den væpnede kampen pågikk drev han et arbeid som bare kunne være til hjelp for fienden. Under juniforhandlingene falt han de norske forhandlerne i ryggen til fordel for tyskerne. Da hele folket samlet seg for å undgå Quisling, arbeidet Meyer energisk for å bygge bro til Quisling. Under navn av realisme og kjensgjerninger knyttet han sitt navn til alle de illusjoner som ble lansert fra kommunister og andre outsiders. Denne etter eget utsagn ridder av de store Prinsipper, havnet i den mest bunnløse opportunisme og princippløshet. Han som gjennom våre år av praktisk arbeid stadig påny ville minne oss om ideen, ga plutslig opp enhver idé. Med alle sine formelle evner står han igjen der, foraktet av dem som han ennå i sommer hadde mulighet for å gjøre til sine varme venner og sikkert like foraktet av dem hvis tjeneste han gjorde.